

едноконни саки, каруци с всевъзможни каци, жени с кобилици, деца с стомни въ ръце. Всички тия хора бързаха, подканяха се едни други и върху всяко лице стоеше тревога и най-нежна грижа.

Една от жените, които първи с кобилици на рамо излязоха от града, беше и Шина. Тя е четиресетгодишна, чевръста и силна жена. В малките градове хората от близо се познават помежду си, но Шина имаше и по-друга известност. Беше бедна, но трудолюбието ѝ беше пословично, а в благонравието и строгата ѝ набожност никой не смееше да търси лицемерие. И строгият морал и мъжествената енергия ѝ придаваха нещо странно, както беше странно и името ѝ. Когато станеше дума за нея, някой можеше да подигне рамене и неопределено да се усмихне, но нещо лошо едва ли намираще да каже.

Жените и децата, които вървяха с Шина, се отбиха към превързочните пунктове или чакаха да ги посрещнат войници. Но тя беше чула, че вода преди всичко трябва за картечниците. Где са те? Как ще ги намери? Тя не знаеше нищо за тия машини и не разбираше защо водата е необходима за тях. Из пътя отново чу някой да говори: „Сгорещили се много. Не ще могат да стрелят. Вода трябва“. И тя разбра, че трябва да върви напред и да бърза.